

practical skills of graduates. Neither the social assistance system, which should improve the lives of the most vulnerable groups, is not set up properly and so often leads to even greater deepening poverty[4].

The EU has in 2010 aimed at reducing the number of people at risk of poverty and social exclusion by at least 20 million by 2020. Her plans, however, largely halted by the outbreak of the crisis, which resulted in the deterioration of the situation on poverty. Overall, in 2012 the EU at risk of poverty or social exclusion 124,5 million inhabitants. The trend in development is still growing and it is questionable whether it managed to achieve the intention of the EU made in 2020 in the case that Europe recovers from the crisis, boost economic development and increase employment, this could lead to a decline in poverty, whether it is about 20 million, however, is not very certain [7].

Hard to say whether it is possible to eliminate poverty permanently. It would require a very large amount of effort and strategic actions. The probability that poverty will be present in some form still leads us to the fact that we focus on finding measures to alleviate it, and ensure better living conditions for the most vulnerable groups are children and young people, the unemployed and the Roma minority

1. Džambazovič R. 2007. Chudoba na Slovensku. Bratislava: Univerzita Komenského v Bratislave, 2007. 232 s. ISBN 978-80-223-2428-1. 2. Ringer S. 2005. The Problem of poverty – Some Recommendations on Definition and Measurement. In Sociologický časopis [online]. 2005, roč. 41. č. 1, 125-139 s. [cit. 2013-04-04]. Dostupné na internete: <<http://sreview.soc.cas.cz/cs/issue/47-sociologicky-casopis-czech-sociological-review-1-2005/880>>. 3. Želinský T. 2014. Determinants of Monetary Poverty in the European Union. [online]. Ekonomická fakulta Technickej Univerzity, Košice, [cit. 2014-02-06]. Dostupné na internete: <http://www.sre.wu.ac.at/ersa/ersaconfs/ersa12/e120821_aFinal00437.pdf>. 4. Ivančíková L. 2013. Budúcnosť merania chudoby. In Paradigmy budúcich zmien v 21. Storočí. Bratislava : Ekonomický ústav SAV, 2013. 215-223 s. ISBN 978-80-7144-213-7. 5. Helmezyová M. 2014. Meranie chudoby na Slovensku v porovnaní s vybranými krajinami EÚ. Košice : EkF TUKE. Diplomová práca, 2014. 87 s. 6. Eurostat: Income and living conditions. [online]. [cit. 2013-10-13]. Dostupné na internete: http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/income_social_inclusion_living_conditions/data/database. 7. European Commission: Portfolio of indicators for the monitoring of the European Strategy for Social Protection and Social Inclusion – 2009 updat. [online]. [cit.2013-10-10]. Dostupné na internete: <http://ec.europa.eu/social/ BlobServlet?docId= 3882&langId=en>.

УДК 339.92

Акімова Л. М., к.е.н., доцент Національного університету водного господарства та природокористування (м. Рівне, Україна), **Акімов О. О.**, к.держ.упр., доцент, начальник відділу правового забезпечення Національної служби посередництва і примирення (м. Київ, Україна)

ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Визначальною рисою сучасної Європи є інтеграційні процеси, які забезпечили розвиток країн Західної Європи, стали взірцем для країн іншої частини континенту. Утворення Європейського Союзу – складний, багатоступінний процес, під час якого країнам-учасникам довелося розв'язати гострі економічні, соціальні, політико-правові проблеми, відшукати адекватні відповіді на виклики часу. Для України європейська інтеграція – це шлях до модернізації економіки, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, підвищення конкурентоспроможності вітчизняного виробника, можливість виходу на єдиний внутрішній ринок ЄС.

Інтеграційний вибір України має щонайменше три аспекти: правовий, економічний, політичний. Для України ці аспекти мають особливе значення. Правовий аспект – це збереження суверенітету і державності. Економічний – розвиток країни та добробут народу. Політичний – забезпечення цивілізаційного майбутнього українського суспільства. Інтеграція – це не просто партнерство та взаємовигідне співробітництво, вона не обмежується зовнішньополітичними аспектами, бо передбачає істотні внутрішні перетворення згідно з прийнятими інтеграційною спільнотою стандартами. Отже, Європейський Союз як інтеграційне утворення є передусім відносно однорідним економічним простором, у якому діють єдині регуляторні норми, стандарти економічної політики та поведінки суб'єктів господарювання [2, с. 210].

Найбільш складні проблеми України в соціально-економічній сфері. Слід відмітити, що економічна інтеграція базується на координації, синхронізації та відповідності прийняття рішень у сфері економіки України та ЄС і передбачає ліквідацію обмежень розвитку конкуренції та обмеження застосування засобів протекціонізму, формування основних економічних передумов для набуття Україною повноправного членства у ЄС. Адаптація соціальної політики України полягає в реформуванні системи страхування, охорони праці, здоров'я, пенсійного забезпечення, політики зайнятості та інших галузей соціальної політики відповідно стандартів ЄС і поступовому досягненні загальноєвропейського рівня соціальної забезпеченості і захисту населення. Проте, реальна соціально-економічна політика української влади далека від євроінтеграційних принципів.

Однак в Україні, не залежно від персонального складу уряду та формату правлячої коаліції, які безпосередньо несуть відповідальність за соціально-економічну політику, можна виділити такі тенденції: 1) посилення податкового та регулятивного тиску на всі види економічної діяльності; 2) продовжується практика непрозорої приватизації, що здійснюється в інтересах окремих фінансово-політичних груп всупереч загальнонаціональним; 3) діяльність великих державних підприємств чи підприємств з переважаючою часткою державної власності ведеться в інтересах окремих фінансово-промислових груп; 4) запроваджуються схеми, які дають можливість перекачувати значну частку державного бюджету на користь наближених фінансово-промислових груп;

5) діяльність виконавчої влади обмежується збільшенням соціальних виплат, розширенням пільг чи механічним підвищенням зарплат замість того, щоб створювати рівні умови для самореалізації та соціального просування економічно активного населення та забезпечувати ефективний перерозподіл доходів на користь малозабезпечених. Визначені тенденції приводять до деформації системи соціально-економічних відносин і приводять до утвердження кланово-бюрократичного чи конкурентно-олігархічного політичного режиму.

Основними рисами такого режиму на нашу думку є: 1) практика зрощування бізнесу і влади. Політичні партії використовують бізнес для фінансування своїх виборчих кампаній, обіцяючи відшкодувати борги у випадку приходу до влади. Вкладення у політику стали найпопулярнішими інвестиціями, які дають можливість отримати депутатський статус, соціальний престиж, економічні преференції чи захист від відповідальності за різноманітні порушення чи навіть злочини; 2) високий рівень тінізації економіки (на рівні 45-50%); 3) посиленням майнової та соціальної диференціації населення. З одного боку десятків мільярдів, з іншого – мільйони що живуть за межею бідності; 4) низьким рівнем довіри до політичних інститутів. Населення адаптувалось до економічних негараздів і виживає власними силами, не надіючись на політичну владу і на загал не довіряючи їй. Зростає трудова еміграція, підприємці пристосовуються до тіньових схем ведення господарської діяльності. Висока економічна активність населення супроводжується низькою активністю суспільно-політичною; 5) правовий нігілізм та низька політична культура державних чиновників різних рівнів. Неefективна та корумпована судова система, політична заангажованість правоохоронних органів роблять неможливим подолання корупції, яка набула в державі загрозливо-потворних масштабів. Отже, сучасний соціально-економічний стан дозволяє класифікувати Україну як «державу захоплену олігархами» [3, с. 293].

Слід зазначити, що існуюча система не може забезпечити два основні моменти, що виступають основою ефективного економічного розвитку: 1) захисту майнових прав економічних суб'єктів; 2) довгострокове планування, що є головною умовою щодо залучення інвестицій. Комплексність процесу перетворень передбачає вирішення завдань економічного, соціального та політичного характеру. Науковець О. Гаврилишин об'єднує їх на основі здійснення таких заходів [1, с. 303]: 1) скасування випадків незаконної приватизації та усунення олігархів від влади; 2) запровадження антимонопольного законодавства; 3) стимулювання розвитку сектору малого та середнього бізнесу заходами забезпечення відкритої конкуренції, вільного доступу на ринок і чесного та рівного для всіх правового середовища, формування політичної противаги великим економічним утворенням.

Тому можемо констатувати, що на сьогодні в Україні утвердження існуючих соціально-економічних практик не створює умов для ефективного соціально-економічного розвитку, унеможливило адаптацію України до соціально-економічних стандартів ЄС, а значить руйнує перспективи євроінтеграції України. Лише від рівня суспільної активності громадян України залежить напрямок та динаміка майбутнього розвитку держави.

Отже, Україна має здійснити низку невідкладних системних трансформацій, в основі яких була б покладена українська національна ідея, а саме: 1) в економічній сфері: реалізувати стратегію випереджувального розвитку, що має забезпечити щорічні темпи зростання ВВП в Україні на рівні не нижче 6-7%; опанувати інноваційну модель структурної перебудови та зростання, реалізація якої має забезпечити суттєве підвищення конкурентоспроможності української економіки; зберегти високотехнологічні перспективи галузей військово-промислового комплексу; 2) в соціальній сфері: забезпечити цілеспрямовані передумови для скорочення розриву в рівні якості життєвих стандартів з країнами ЄС; активізувати роботу у вирішенні демографічної проблеми; створити та реалізувати дієву програму розвитку здорової та повноцінної сім'ї [4, с. 80]. Таким чином, незважаючи на ряд випробувань які стоять перед нашою державою, інтеграція до Європейського союзу є шансом перетворитись на стабільну державу, яка володіє незаперечними перспективами на майбутнє.

1. Гаврилишин О. Капіталізм для всіх чи для обраних? Розбіжні шляхи посткомуністичних перетворень. – Переклад з англ. А.Іщенка. – К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2007. 2. Мехеда Н. Г., Маренич А. І. Наслідки євроінтеграції: соціальний аспект// Фінансовий простір міжнародний науково-практичний журнал. № 4. – К., 2013. – С. 209–214. 3. Олсон, Менкур Влада і процвітання. Подолання комуністичних і капіталістичних диктатур /Пер. з англ. А.Іщенка. – К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2007. – 174 с. 4. Осадча Н. В. Характеристика процесу інтеграції України до Європейського Союзу// Економічний вісник Донбасу : наук. журн. / Луган. нац. ун-т ім. Т. Шевченка, Ін-т екон. промисловості Нац. акад. наук України. Випуск № 3(25) . – Донецьк : 2011. – С. 71–81.

УДК 657

Антонюк О. Р., к.е.н., доцент Національного університету водного господарства та природокористування (м. Рівне, Україна)

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ІНСТИТУАЛІЗАЦІЇ ПРОЦЕСІВ АУДИТОРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Науковці стверджують, що «в аудиті України існує невідповідна сучасному стану розвитку Європейського співтовариства інституціональна ситуація, яка полягає в браку гармонізованого підходу до обов'язкового аудиту. Ситуація однозначно проста, оскільки орієнтири визначені, і одночасно складна, адже можна піти шляхом удосконалення того, що удосконалити неможливо» [1]. Щодо супутніх та інших аудиторських послуг важливо